

Як Жид козаків бояв ся-

Було то колись, та уже дуже давно, ще небіжчик дід розказовав, як то козаки зиворунились на своїх ворогів: тож то була різня! Господи прости гріхи! в кождім місті, в кождім дворі страх як на страшний суд, а Жиди то так ся понеруджовали, що де котрий міг улізти, хоч в миначу діру, то і там сидів, доки біда не минет-ся.

Одес Жидок десь вирвав ся, та утік десь чи до своїх чи що, та нагнав зго хлон з порожнім возом: „Куда ти, нехристе, плетеш ся?” — „Ох, до того а до того села, коби-сте, пане господарю, підвезли з-трохи, я би вам так заплатив, що ну!” Змовили ся, згодили ся, взяв мужик Жидка на віз та затав коні: вэ!

Але Жидок зупинив зго: „Погоди, Іване, памятай, Іване, уважай добре, щоби де не подібати козаків, бо тепер всюди уганяют та бідному Жидкови не дадут і дуні виховати.” — „А мені що до того ?” сказав Іван: „най тебе і живцем